

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně
Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **J. H.**, narozený X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radimem Hanákem Ph.D.
sídlem Pujmanové 882/25, Praha 4

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2025, č. j. 15136-10/2025-900000-24160

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl změněn platební výměr Celního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 24. 1. 2025, č. j. 12347-4/2025-560000-51, tak, že výše stanoveného dovozního cla byla snížena na 9 945 Kč a výše vyměřené daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) byla snížena na 25 282 Kč, celkem tedy částka dovozních poplatků činí 35 227 Kč. Platebním výměrem celní úřad původně vyměřil žalobci ze zboží, osobního automobilu Škoda SUPERB, VIN X, podle čl. 79 odst. 3 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, v platném znění (dále jen „unijní celní kodex“) dovozní clo ve výši 26 990 Kč a podle § 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, DPH ve výši 62 347 Kč.
2. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že na základě rozkazu ze dne 8. 11. 2024 byla zahájena kontrola zboží vyjmutého z celního dohledu, jejímž předmětem bylo posouzení splnění povinností stanovených celními předpisy při vstupu zboží na celní území Unie. O zahájení kontroly byl žalobce vyrozuměn doručením oznámení dne 15. 11. 2024.
3. Celní úřad v rámci vyhledávací činnosti prověřoval okolnosti pořízení osobního automobilu Škoda Superb, VIN X, který žalobce nabyl v tuzemsku. Za tímto účelem byl žalobce vyzván k předložení dokladů a sdělení informací vztahujících se k uvedenému vozidlu. Na výzvu žalobce reagoval písemným vyjádřením, k němuž připojil kupní smlouvu, doklady o technickém stavu vozidla, příjmový pokladní doklad, český i lichtenštejnský technický průkaz, protokoly o technické prohlídce a kopii inzerátu z webových stránek autobazaru.
4. Celní úřad zároveň vyzval zprostředkovatele prodeje, společnost Autobazar Plazy s.r.o., k předložení souvisejících dokladů a informací. Ten předložil zejména smlouvu o zprostředkování prodeje a plnou moc udělenou prodávajícím L. P. Z evidence obyvatel pak celní úřad zjistil, že L. P. dne X zemřel. Další podklady byly vyžádány od Městského úřadu Turnov, který poskytl zejména registrační a technickou dokumentaci vztahující se k vozidlu.
5. V průběhu kontroly žalobce prostřednictvím svého zástupce předložil další vyjádření a listiny, zejména kupní smlouvu uzavřenou dne 21. 2. 2022 mezi L. P. jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím, příjmový pokladní doklad na částku 269 900 Kč a zápis o technickém stavu vozidla. Ve svém vyjádření uvedl, že mu nejsou známy okolnosti dovozu vozidla z Lichtenštejnska do České republiky, že nezná osobu, která vozidlo do České republiky dovezla, a že neví, zda byly při dovozu splněny povinnosti v oblasti cla a DPH. Současně zdůraznil, že vozidlo zakoupil prostřednictvím tuzemského autobazaru a neviděl důvod, proč by měl uvedené okolnosti zjišťovat nebo jimi disponovat. Celní úřad v rámci kontroly provedl ústní jednání se zprostředkovatelem prodeje vozidla za účelem doplnění informací o okolnostech prodeje. Následně seznámil žalobce s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

6. Dne 24. 1. 2025 celní úřad vydal výše popsany platební výměr, který žalobce napadl včasným odvoláním.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že kontrola zboží vyjmutého z celního dohledu byla zahájena ve vztahu k osobnímu automobilu Škoda Superb, VIN X, který žalobce nabyt v tuzemsku dne 21. 2. 2022 prostřednictvím Autobazaru Plazy s.r.o. za kupní cenu 269 900 Kč. Ve správním spise je založena zejména kupní smlouva mezi žalobcem a L. P., příjmový pokladní doklad, lichtenštejnský technický průkaz, doklady z registrace vozidla v České republice a podklady získané od zprostředkovatele prodeje i od registru vozidel. Žalovaný konstatoval, že původním dovozcem vozidla byl L. P., který však dne X zemřel, takže celní dluh mu již nebylo možno předepsat, přesto však podle žalovaného nezanikl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přisvědčil závěru celního úřadu, že vozidlo bylo dovezeno ze třetí země bez řádného celního projednání a bez splnění povinností vyžadovaných při vstupu zboží, které není zbožím Unie, na celní území Unie. Z toho dovodil vznik celního dluhu podle čl. 79 odst. 1 písm. a) unijního celního kodexu. Za osobu, která měla tyto povinnosti primárně splnit, žalovaný označil L. P. ve smyslu čl. 79 odst. 3 písm. a) téhož kodexu. Současně se zabýval otázkou, zda lze jako dlužníka posoudit též žalobce podle čl. 79 odst. 3 písm. c) unijního celního kodexu. K této otázce žalovaný nejprve uvedl, že podmínka získání nebo držení zboží byla u žalobce nepochybně splněna, neboť vozidlo nabyt kupní smlouvou dne 21. 2. 2022. Ve vztahu k podmínce vědomosti, případně vědomosti presumované ve smyslu měl a mohl vědět, žalovaný odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu, z níž dovodil široké vymezení okruhu celních dlužníků. Zdůraznil přitom, že není třeba prokazovat přímou vědomost žalobce o nesplnění celních povinností, postačuje, pokud se žalobce nacházel v takové situaci, kdy si této skutečnosti měl být vědom. Žalobce při koupi vozidla obdržel doklady, z nichž podle žalovaného jednoznačně vyplývalo, že jde o vozidlo původem z Lichtenštejnska. Šlo zejména o lichtenštejnský technický průkaz, údaje následně uvedené i v českých registračních dokladech a rovněž o inzerci vozidla, z níž byl zřejmý dovoz ze Švýcarska. Žalovaný zdůraznil, že vozidlo v době koupě nemělo českou registrační značku a žalobce byl první osobou, která je nechala v České republice zaregistrovat. Z těchto okolností dovodil, že žalobce věděl o mimo unijním původu vozidla a musel si být vědom též toho, že dovoz takového zboží podléhá clu a DPH. Žalovaný konstatoval, že si žalobce měl před uzavřením obchodu ověřit, zda byly splněny celní formalities související s dovozem vozidla do Evropské unie, a to buď u zprostředkovatele prodeje, anebo přímo u osoby uvedené jako prodávající v kupní smlouvě. Žalobce netvrdil, že by tyto informace jakkoli zjišťoval. Takový postup žalovaný označil za lehkomyšlný a nedbalý. Právě z této pasivity dovodil naplnění podmínky, že si žalobce měl být vědom nesplnění povinností podle celních předpisů. Kupující vozidla ze třetí země by totiž podle žalovaného měl požadovat předložení dokladů prokazujících propuštění zboží do volného oběhu a úhradu celního dluhu, neboť jen tak může mít postaveno najisto, že na vozidle nevázne celní dluh. V odvolacím řízení žalovaný provedl dokazování k námitce nesprávně určené celní hodnoty vozidla. Žalobce totiž nově předložil kupní smlouvu ze dne 4. 1. 2022 uzavřenou ve švýcarském autobazaru Auto Alex, z níž vyplývala kupní cena 4 000 EUR, a navrhl výslech osoby v této smlouvě označené jako kupující, P. S. Žalovaný P. S. vyslechl a zjistil, že svědek formálně vystupoval jako kupující, avšak skutečným pořizovatelem vozidla byl L. P., který vozidlo ve Švýcarsku zaplatil a dopravil do České republiky bez celního projednání. Na základě tohoto nového důkazu

žalovaný korigoval závěr celního úřadu o ceně vozidla a nově vyšel z kupní ceny 4 000 EUR, k níž připočetl náklady na dopravu do místa vstupu na celní území Unie.

II. Žaloba

8. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že by neměl být dlužníkem ve smyslu čl. 79 odst. 3 písm. c) unijního celního kodexu. Vozidlo, které se již v době transakce nacházelo na území České republiky, pořídil od osoby usazené v České republice a prostřednictvím tuzemského autobazaru. Nebyly mu známy okolnosti dovozu vozidla z Lichtenštejnska do České republiky. Nevěděl, zda osoba, od níž vozidlo koupil, byla sama jeho dovozcem, ani zda byly při dovozu splněny celní a daňové povinnosti. Tvrdil, že neměl objektivní důvod tyto skutečnosti zjišťovat.
9. Podle žalobce je výklad čl. 79 odst. 3 písm. c) unijního celního kodexu prezentovaný žalovaným nezakonný. Celní orgány neprokázaly, že při nabytí vozidla věděl nebo měl a mohl vědět, že celní povinnosti spojené s jeho dovozem splněny nebyly. Podle jeho názoru nepostačuje pouhé zjištění, že vozidlo pochází ze třetí země. Taková skutečnost sama o sobě ještě neznamená, že kupující měl pojmout pochybnost o řádném splnění celních povinností a zahájit vlastní šetření vůči prodávajícímu či jiným osobám. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že celní orgány podle něj zaměnily povědomí o zahraničním původu zboží s vědomostí o nesplnění konkrétní celní povinnosti. Bylo přitom povinností žalovaného identifikovat takové skutkové indicie, které by předmětnou transakci odlišovaly od běžných tržních transakcí a z nichž by vyplývalo, že žalobce měl mít důvodné pochybnosti o tom, zda byly celní povinnosti při dovozu vozidla splněny. Nic takového však žalovaný podle žalobce neučinil a namísto toho vyšel z nepřipustné konstrukce, podle níž je kupující tuzemského zboží ze třetí země obecně povinen preventivně prověřovat splnění celních formalit, jinak nese riziko spoludlužnictví.
10. Pro podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Afs 427/2017-48, týkající se DPH, neboť ten počítá se shodnou konstrukcí, tedy že pro určité okolnosti má příjemce zboží pojmout pochybnosti ohledně toho, zda dodavatelé splnili své daňové povinnosti. Podle žalobce je to správce daně, kdo je povinen prokázat, že v důsledku okolností transakce pořízení předmětného plnění daňový subjekt o chybějící dani věděl, nebo o ní dle rozhodných okolností vědět měl a mohl. Nepostačuje však pouze identifikovat, že předchozí plnění byla předmětem DPH, a již z toho důvodu měl příjemce plnění pojmout pochybnosti, zda byla povinnost odvést DPH splněna.
11. Takto pojatý přístup je podle žalobce nesystémový a v praxi neudržitelný, neboť by ve svém důsledku dopadal na jakékoli zboží pocházející ze třetích zemí prodávané v tuzemsku, včetně např. potravin. Podle žalobce právní řád navíc neposkytuje reálné nástroje, jak si splnění celních povinností předchozím dovozcem ověřit, a nelze proto z absence takového prověřování bez dalšího dovozovat naplnění podmínek čl. 79 odst. 3 písm. c) unijního celního kodexu.
12. Žalobce dále namítal, že žalovaný se v závěru svého rozhodnutí odkazoval na informace zveřejněné na webových stránkách celní správy, tyto však směřují k informování o celních povinnostech pro subjekty, které vozidla ze třetích zemí do České republiky dovážejí, nebo které je kupují od subjektu ze třetí země. Situace žalobce je však odlišná.

13. Závěrem žalobce konstatoval, že žalovaný neunesl důkazní břemeno ohledně subjektivní stránky rozhodné pro posouzení jeho postavení jako celního dlužníka. Navrhoval proto, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobní námitky nepovažuje za důvodné. Žalobce obdobné námitky uplatnil již v odvolání a žalovaný se s nimi vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, že žalobce měl jako kupující vozidla dovezeného ze země mimo Evropskou unii povinnost zajímat se, zda byly splněny celní povinnosti spojené s jeho dovozem. Podle žalovaného žalobce disponoval již v době koupě informacemi, z nichž byl zřejmý mimo unijní původ vozidla. Za této situace se žalobce nemohl bez dalšího spolehnout na to, že veškeré zákonné povinnosti byly splněny, a měl si tyto skutečnosti ověřit.
15. K námitce žalobce, že neměl prostředky, jimiž by mohl splnění celních povinností prověřit, žalovaný uvedl, že potřebné informace mohl žalobce získat buď od autobazaru, který prodej zprostředkoval, nebo přímo od prodávajícího L. P. Žalobce však zůstal pasivní a spokojil se pouze s tím, že vozidlo bylo nabízeno prostřednictvím autobazaru.
16. Žalovaný dále uvedl, že za konkrétní indicii zakládající povinnost zvýšené obezřetnosti považuje právě skutečnost, že šlo o vozidlo původem z Lichtenštejnska, resp. dovezené ze Švýcarska, tedy ze země mimo Evropskou unii. Právě tato okolnost měla podle žalovaného žalobce vést k ověření, zda byly splněny celní formalities při dovozu vozidla na území Unie.
17. Za nedůvodné označil žalovaný rovněž přirovnání žalobce k nákupu běžného zboží. Podle žalovaného není takové srovnání přiléhavé, protože v projednávané věci žalobce koupil vozidlo od fyzické osoby, zatímco autobazar vystupoval pouze jako zprostředkovatel. Riziko neuhrazení celního dluhu zde proto žalovaný považoval za vyšší než v běžných případech prodeje zboží právníkou osobou.
18. Žalovaný uzavřel, že žalobce měl vědět, že při dovozu vozidla nebyly splněny povinnosti podle celních předpisů. Navrhoval proto, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
20. Dle čl. 5 odst. 18 unijního celního kodexu, se *celním dluhem rozumí povinnost osoby zaplatit částku dovozního nebo vývozního cla, které se podle platných celních předpisů vztahuje na konkrétní zboží.*
21. Dle čl. 79 odst. 1 písm. a) unijního celního kodexu, *u zboží podléhajícího dovoznímu clu vzniká celní dluh při dovozu nesplněním některé z povinností stanovených v celních předpisech pro vstup zboží, které není zbožím Unie, na celní území Unie, pro jeho odnětí celnímu dohledu nebo pro pohyb, zušlechtnění, uskladnění, dočasné uskladnění, dočasné použití zboží nebo nakládání s tímto zbožím na tomto území.*

22. Dle čl. 79 odst. 3 písm. a) unijního celního kodexu, *je dlužníkem každá osoba, která měla splnit dané povinnosti.*
23. Dle čl. 79 odst. 3 písm. c) unijního celního kodexu, *je dlužníkem každá osoba, která získala nebo držela dotyčné zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byla nebo měla být vědoma, že nebyla splněna povinnost podle celních předpisů.*
24. Dle čl. 84 unijního celního kodexu, *odpovídá-li za zaplacení částky dovozního nebo vývozního cla odpovídající jednomu celnímu dluhu více osob, odpovídají společně a nerozdílně za zaplacení uvedené částky.*
25. Mezi účastníky je sporné, zda žalobce naplňuje postavení dlužníka podle čl. 79 odst. 3 písm. c) unijního celního kodexu, podle něhož je dlužníkem každá osoba, která získala nebo držela předmětné zboží a v okamžiku jeho získání nebo přijetí si byla nebo měla být vědoma, že nebyla splněna povinnost podle celních předpisů. Žalobce přitom nerozporuje, že předmětné vozidlo nabyl a že mu byl znám jeho původ ze třetí země. Jeho obrana směřuje výlučně proti závěru celních orgánů o naplnění subjektivní podmínky uvedeného ustanovení, tedy proti závěru, že věděl, anebo alespoň měl a mohl vědět, že při dovozu vozidla nebyly splněny celní povinnosti. Současně tvrdí, že jej nelze zatěžovat požadavkem, aby z vlastní iniciativy aktivně vyhledával informace o tom, zda byl celní dluh uhrazen.
26. Soud této argumentaci nepřisvědčil. Je třeba především uvést, že pojem „měl si být vědom“ nelze vykládat tak úzce, jak činí žalobce. Z bodu 22 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 17. 11. 2011, C-454/10, ve věci Oliver Jestel v. Hauptzollamt Aachen, je zřejmé, že „*formulace ‚měl si být vědom‘ obsažená v čl. 202 odst. 3 druhé odrážce celního kodexu, je odkazem na chování informovaného a obezřetného subjektu.*“ Z uvedeného je zřejmé, že unijní judikatura počítá s určitou mírou aktivity na straně osoby, která se nachází v právně významné situaci ve vztahu ke zboží ze třetí země. Jinak řečeno, jsou-li v projednávané věci dány konkrétní okolnosti, které objektivně nasvědčují možnosti, že celní povinnosti splněny nebyly, nelze k pasivitě nabyvatele při jejich ověření přistupovat jako k okolnosti bez významu pro právní posouzení věci.
27. S uvedeným závěrem se ostatně ztotožňuje i judikatura českých soudů. Například Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 25. 3. 2025, č. j. 55 Af 4/2023-42, konstatoval, že „*bez předložení dokladu prokazujícího úhradu celního dluhu nemohl žalobce vědět, zda je zjednodušený celní režim (zřejmý z poznámky v technickém průkazu vozidla) řádně ukončen. Je přitom obecně známou skutečností, že úhradu celního dluhu je možné snadno prokázat dokladem o jeho zaplacení a lze také předpokládat, že prodávající tímto dokladem bude disponovat. Požadavek na předložení takového dokladu není obtížně proveditelný nebo odporující běžným smluvním zvyklostem. Uvedené skutečnosti (tedy zejména absenci doložení zaplacení celního dluhu spolu se záznamem v technickém průkazu vozidla) žalovaný vyhodnotil jako dostačující ke konstatování, že žalobce měl v okamžiku získání vozidla vědět o tom, že celní režim započatý ve Švýcarské konfederaci nebyl řádně ukončen. Není přitom podstatné, že žalobci nemusel být zřejmý význam záznamů uvedených v technickém průkazu vozidla. Byl to totiž sám žalobce, kdo se dobrovolně rozhodl pořídit zboží s původem ve třetí zemi a tudíž bylo na něm, aby minimálně prověřil záznamy v technickém průkazu vozidla a seznámil se s jejich významem.*“ Obdobně lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 30 Af 25/2023-41, podle něž „*bylo na žalobkyni, aby pokud nakupuje hodnotné zboží (automobil), o němž měla shora poukazované informace vyplývající z technického průkazu [...], aby při prodeji vozidla požadovala od prodávajícího doklad, že došlo k uhrazení dovozního cla.*“
- Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

28. Soud nemá důvod se od uvedených závěrů odchýlovat. I v nyní projednávané věci totiž byly zjištěny takové skutkové okolnosti, které objektivně odůvodňovaly zvýšenou obezřetnost žalobce. Ze správního spisu plyne, že z inzerátu autobazaru bylo patrné, že vozidlo bylo dovezeno ze Švýcarska. Žalobce disponoval lichtenštejnským technickým průkazem, vozidlo v době koupě nemělo českou registrační značku a právě žalobce byl prvním, kdo vozidlo registroval v České republice. Za takové situace nelze přisvědčit tvrzení, že žalobce neměl žádný důvod zabývat se tím, zda byly při dovozu vozidla splněny celní formality. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce ani netvrdil, že by se o tuto otázku jakkoli zajímal či že by mu bylo předloženo jakékoli potvrzení o proclení či o úhradě celního dluhu. Jeho argumentace stojí výlučně na tvrzení, že tak činit nemusel. Právě s tímto východiskem se však soud neztotožňuje. Jestliže celní orgány prokázaly, že žalobce věděl o mimo unijním původu vozidla, a současně identifikovaly konkrétní okolnosti, které měly vést obezřetného nabyvatele k ověření splnění celních povinností, nelze uzavřít, že by neunesly důkazní břemeno ohledně subjektivní stránky věci.
29. Na uvedeném závěru nic nemění ani žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Afs 427/2017-48. Tento rozsudek se týká jiné právní i skutkové situace, konkrétně problematiky DPH a dokazování účasti na daňovém podvodu. Především však v tam projednávané věci správce daně nevymezil skutkové okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit, v čem měl tvrzený podvod spočívat a proč o něm měl daňový subjekt vědět. V nynější věci je situace odlišná. Celní orgány popsaly celý sled rozhodných skutkových okolností, vyložily způsob, jakým bylo vozidlo dovezeno, identifikovaly podklady, z nichž žalobce mohl zjistit původ vozidla ze třetí země, a vysvětlily též, proč právě tyto okolnosti měly žalobce vést k ověření splnění celních povinností. Nejde tedy o nepodložený závěr o vědomostní složce, ale o závěr vystavěný na konkrétních skutkových zjištěních.
30. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, podle níž by výklad přijatý žalovaným vedl k nepřiměřenému zatížení každého kupujícího jakéhokoli zboží pocházejícího ze třetích zemí, včetně například potravin. Taková úvaha pomíjí, že čl. 79 odst. 3 písm. c) unijního celního kodexu obsahuje vedle objektivního prvku držby či nabytí zboží též prvek subjektivní, tedy požadavek, aby si osoba byla nebo měla být vědoma nesplnění povinnosti podle celních předpisů. Právě tato podmínka brání mechanickému a bezbřehému dopadání daného ustanovení na všechny nabyvatele zboží ze třetích zemí. V posuzovaném případě nešlo o běžný maloobchodní nákup, ale o pořízení motorového vozidla, u něhož žalobce disponoval pouze lichtenštejnskými doklady, přičemž zprostředkovatel výslovně upozorňoval na dovoz ze Švýcarska. Za těchto okolností bylo legitimní požadovat po žalobci vyšší míru obezřetnosti. Nelze přijmout tezi, že žalobce neměl žádnou reálnou možnost si potřebné informace opatřit. Jak správně uvedl Krajský soud v Brně v citovaném rozsudku č. j. 55 Af 4/2023-42, *„pokud to nebylo v jeho silách, mohl se obrátit na profesionála.“* Pokud žalobce takto nepostupoval, ačkoli k tomu měl zjevný důvod, jednalo se přinejmenším o nedbalou pasivitu, kterou je namístě zohlednit při posouzení naplnění podmínky „měl si být vědom“.
31. Pokud žalobce brojil proti tomu, že žalovaný argumentoval informacemi zveřejněnými celní správou na jejích internetových stránkách, soud v této souvislosti uvádí, že smyslem této argumentace zjevně nebylo založit rozhodnutí výlučně na veřejné dostupnosti informací, ale ilustrovat, že právní i praktické informace o dovozu vozidel ze třetích zemí jsou běžně dostupné a že žalobce měl objektivní možnost se s nimi seznámit. V tomto směru soud Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

souhlasí s obecným východiskem, že neznalost práva sama o sobě neomlouvá. Uvedený argument však soud nevnímá jako stěžejní důvod rozhodnutí celních orgánů, ale toliko jako argument podpůrný. Rozhodující zůstávají konkrétní skutkové okolnosti dané věci, které podle soudu dostatečně odůvodňují závěr, že si žalobce měl být vědom potřeby ověřit, zda byly při dovozu předmětného vozidla splněny celní povinnosti.

V. Závěr a náklady řízení

32. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a žalovaného.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. června 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.